

Landsthinget holder sig overbevist om, at Hindringen for Lovgivningsarbeidets heldige Fremme vilde fjernes, naar man fra alle Sider, saaledes som Landsthinget altid har bestræbt sig for, i Erkjendelse af Deres Majestæts uomtvistelige Ret til selv at udnævne Deres Raadgivere, enedes om at forhandle med disse, uden at tage Hensyn til Andet, end hvad der vedkommer selve Sagerne, og uden at gjøre de mest bethydningsfulde og paatrængende Foranstaltningers — endogaa Forsvarssagens — Fremme afhængig af, at Deres Majestæt beslutter at udnævne andre Ministre. Landsthinget hængiver sig til det Haab, at den Tid ikke vil være fjern, da man, belært af Nødvendigheden, vil indse, at denne Wei er den eneste mulige til at bevare og fremme Folkets og Landets Belfærd.

Allernaadigste Konge!

Landsthinget kan ikke skilles, uden at udtale sin fulde Tillid til, at Deres Majestæt fremdeles som hidtil vil vide gjennem de Ministre, som til enhver Tid maatte hædres med Deres Tillid, at opretholde den grundlovmæssige Ordning i dens Helhed og at virke til vort dyrebare Fædrelands Fremgang og Lykke.